

ת"פ 54435/08/15 - מדינת ישראל נגד גד סאמי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 54435-08-15 מדינת ישראל נ' סאמי

בפני כבוד השופט כרמי מוסק
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

גד סאמי

הנאשם

גזר דין

1. במסגרת הסדר טיעון שהוגש לבית המשפט הודה והורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן. הצדדים הצהירו בהודעה על הסדר הטיעון, כי אין הסדר לעניין העונש והצדדים חופשיים בטיעוניהם.

2. בכתב האישום המתוקן נטען, כי הנאשם והמתלון מתגוררים בשכונת בבית דירות בבית חנינא בירושלים. עובר ליום 20.8.15, בסמוך למועד זה, התגלעה בחצר הבניין מריבה בין ילדי הנאשם הקטינים לבין ילדי המתלון הקטינים. עקב כך ניגש המתלון לילדי הנאשם והורה להם להסתלק מחצר הבניין. ביום 20.8.15, בסמוך לשעה 18:00, הבחין הנאשם בבנותיו של המתלון, שתי קטינות, בעת ששיחקו בחצר הבניין, והורה לאחת מהן לקרוא לאביה, הוא המתלון. השתיים עלו לביתן וקראו למתלון ואמרו שהנאשם ממתיין לו בחצר הבניין בסמוך למדרגות הכניסה לבניין. המתלון יצא עם בנותיו הקטינות ופגש את הנאשם ותחילה לחץ את ידו. בהמשך, לאחר דין ודברים, במהלכם הלך הנאשם על דברים שאמר המתלון לילדיו בגין המריבה, שלף הנאשם סכין, דקר את המתלון בפלג גופו העליון, בבית החזה השמאלי, וברח מן המקום לבית סמוך. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלון חתך רוחבי באורך של 15-20 ס"מ בבית החזה השמאלי, בעומק שהגיע עד הצלעות. המתלון פונה לבית החולים, שם נותח בהרדמה כללית, הפצע נסגר והמתלון אושפז למשך שישה ימים. נטען, כי הנאשם גרם למתלון חבלה חמורה שלא כדין, בכוונה להטיל בו מום או נכות ולגרור לו חבלה חמורה, ועל כן נטען כי הנאשם ביצע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. התבקש תסקיר שירות המבחן, שפירט את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, שהוא בן 36, נשוי ואב לארבעה, סיים 9 שנות לימוד ומתגורר כיום בשכונת א-טור ועובד כצבע רכבים במוסך בראשון לציון. תסקיר שירות המבחן פירט את נסיבותיו האישיות והכלכליות של הנאשם. עולה, כי הנאשם נעדר עבר פלילי. שירות המבחן קבע כי הנאשם הודה בעבירה ונטל אחריות וכן הביע חרטה. עוד עלה מדבריו, כי בעבר הייתה מחלוקת בין אשתו לבין המתלון, אשר ביקשה מילדי המתלון שלא ללכת את רכבם של משפחת הנאשם, והמתלון החל לקלל את אשת הנאשם והיו מספר אירועים מצד המתלון שהתגרה בילדי הנאשם, ובאותו יום, כך טוען הנאשם, החל המתלון לקלל אותו ודחף אותו על הרצפה והוא חש לחץ ותחושת חנק, ועל כן הוציא את הסכין מכיסו ודקר את המתלון. הנאשם טען כי הוא

החזיק בסכין בכיסו לצורכי עבודתו, וכלל כוונה מראש של תכנון לפגוע במתלונן. הנאשם הסביר כי פעל תחת לחץ, תסכול ופחד, ועקב העובדה כי נבהל ממעשיו, ברח מהמקום.

שירות המבחן התייחס להסכם סולחה שנערך בין הצדדים, לפיו שילם הנאשם למתלונן סכום של 8,000 דין ירדני. עוד מציין שירות המבחן, כי הנאשם סיפר כי כיום מערכת היחסים עם המתלונן תקינה. שירות המבחן תיאר את הנאשם כמי שתופס עצמו כאדם נורמטיבי, ועל כן מתקשה להתמודד עם משמעות מעשיו. שירות המבחן מקבל את העובדה, כי ההתנהגות האלימה באירוע נשוא כתב האישום היא חריגה אצל הנאשם וזרה לו ולמהלך חייו.

4. באשר להערכת הסיכון קבע שירות המבחן כי מדובר במי שמתנהל בדרך כלל באופן תקין, מגלה יציבות כלכלית ואחראי לכלכלת משפחתו, וזו לו מעורבות הראשונה בפלילים. שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי הנוכחי מעורר אפקט הרתעתי המחדד גבולות המותר והאסור. שירות המבחן גם התרשם, כי ברקע לביצוע העבירה עמד קושי אצל הנאשם להתמודד באופן בונה עם הסיטואציה שנוצרה ויתכן על רקע מטענים רגשיים מהעבר. כמו כן יתכן שהדבר נבע מתפיסתו העצמית כאב וכהורה הדואג למשפחתו וכי חש באותה סיטואציה לחץ ועקב כך הגיב באופן בלתי נשלט.

5. שירות המבחן סבר כי לאור כל הנתונים שהובאו לעיל, קיים ספק אם הנאשם מסוגל להפיק תועלת מכניסה להליך טיפולי כלשהו. שירות המבחן היה ער לחומרת המיוחס לנאשם ולתוצאות החמורות של מעשיו, ועוד שקל שירות המבחן את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי ומנהל אורח חיים נורמטיבי, ועל כן סבר שבמידה שיוטל עליו מאסר בפועל, באשר לתקופת אורך המאסר המליץ שירות המבחן שבית המשפט ייקח בחשבון את הנתונים שפורטו בתסקיר.

6. במסגרת הטיעונים לעונש העיד המתלונן עצמו בפני בית המשפט וכן הוגש הסכם הסולחה שנערך בין משפחת המתלונן לבין משפחת הנאשם.

7. באשר לעדות המתלונן, נראה על פניו שהמתלונן הגיע מרצונו החופשי לבית המשפט ומעדותו עלה כי הוא סלח באופן מלא לנאשם, קיבל את כספי הסולחה והוא מעוניין בכך שמשפחת הנאשם תשוב לגור בדירה בבנין בו שניהם מתגוררים עם משפחותיהם. המתלונן הבהיר כי הנאשם הוא אדם מכובד, הם היו שכנים במשך 30 שנה ולמעשה גדלו יחד באותה שכונה. באשר לחומרת הפציעה העיד המתלונן כי לא נותרה השפעה כלשהי וכי הוא הבריא.

8. המאשימה טענה, כי הערך החברתי המוגן הוא שמירה על תחושת החיים, שלמות הגוף והביטחון האישי. המאשימה סבורה כי נגרם נזק כבד כאשר הנאשם דקר את המתלונן וגרם לו פגיעה חמורה מאוד. במיוחד ביקשה המאשימה להדגיש את הפגיעה בשלמות הגוף שעה בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם. לדעת המאשימה, דקירה בסכין בפלג גוף שמאלי באזור החזה יכולה לגרום למוות. המאשימה מדגישה את העובדה כי הנאשם הגיע עם סכין כאשר פגש את המתלונן וכפי שפורט בכתב האישום, הוא זה ששלח את בנות המתלונן לקרוא לו. לדעת המאשימה, המעשים היו בשליטה מלאה של הנאשם.

9. באשר לרמת הענישה, בא כוח המאשימה הגיש לעיון בית המשפט מספר פסקי דין, כאשר בחלקם היה מדובר

במקרים חמורים יותר מהאמור בכתב האישום בהם היה מדובר באליומות קשה ובמספר דקירות. לדעת המאשימה, הפסיקה מדברת על כך שיש להחמיר בענישה כדי להילחם בנגע תרבות הסכין. באשר למתחם הענישה, המאשימה סבורה כי המתחם הראוי הוא עונש של 4-7 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. המאשימה הדגישה, כי ראוי להקל במידה מסוימת עם הנאשם, שכן הוא הודה בכתב האישום המתוקן, הוא נעדר עבר פלילי, התסקיר ברובו הוא חיובי לגביו, אם כי המאשימה השיגה על כך שהנאשם העלה טענות באשר לעובדה שהמתלונן דחף אותו וכי הוא חש לחץ, עובדות שלא נכללו בכתב האישום המתוקן ולא הובאו במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים. עוד הדגישה המאשימה, כי הנאשם ערך סולחה עם משפחת המתלונן ושילם פיצוי במסגרת זו. יחד עם זאת, המאשימה סברה כי יש להטיל על הנאשם פיצוי נוסף של עשרות אלפי שקלים.

10. בא כוח הנאשם טען, כי הנאשם היה עצור למשך תקופה של חודש ימים ומאז הוא שוהה בתנאים מגבילים של מעצר בית, הוא הורחק מביתו והמשפחה שכרה דירה אחרת כאשר הדירה בה התגוררו עומדת ריקה. רק בחודש דצמבר 2015 הותר לנאשם לצאת לעבודה. בא כוח הנאשם הדגיש את העובדה שמדובר באדם נורמטיבי וכי האירוע הנו חריג ביותר ואינו אופייני בהתנהלות הנאשם, הן בעת האירוע והן לאחריו. בא כוח הנאשם הדגיש את העובדה, כי המתלונן הגיע לבית המשפט מרצונו כדי להעיד על תחושותיו ויחסו כלפי הנאשם בשלב זה. לדעת בא כוח הנאשם, עולה מתסקיר המבחן באופן מפורש כי הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו; הוא מתחרט עליהם וחש בושה.

11. בא כוח הנאשם סבור, כי מתחם הענישה שהציג בא כוח המאשימה אינו מתאים במקרה שלפנינו, ובהקשר זה הפנה לפסק דין אחר בו היה מדובר באירוע של חמש דקירות. באותו עניין נערכה סולחה בין הצדדים ובית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד שתי שנות מאסר בפועל. יוער, כי באותו עניין גזר בית משפט השלום על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובערעור שהוגש לבית המשפט העליון (ע"פ 5984/15) קבע בית המשפט העליון כי יש להחמיר בעונש והטיל על הנאשם שם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לתקופת המעצר שאותו מערער כבר ריצה. בית המשפט העליון ציין, כי התחשב בכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הענישה וכן התחשב בנסיבות האישיות המאוד מיוחדות של המערער כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן. בא כוח הנאשם הפנה לעובדה שאמנם מדובר במקרה שאינו קל, אך לא נגרם נזק ממשי מהפציעה; היה מדובר בפציעה רוחבית ולא לעומק. לא נותר מום וכנגד הנזק שנגרם שולם פיצוי כספי. בא כוח הנאשם סבר כי במקרה זה ראוי לסטות מהענישה המקובלת וממתחמי הענישה המקובלים ולהקל עם הנאשם, זאת לאור הנסיבות המיוחדות, העובדה שמדובר באדם נורמטיבי בעל משפחה, שהתחרט על מעשיו ופיצה את המתלונן.

12. הנאשם אף הוא הביע חרטה בפני בית המשפט וביקש את רחמי בית המשפט.

13. באשר למתחם הענישה, אין ספק כי נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על גופו ובריאותו של המתלונן, נפגע הסדר הציבורי. מדובר בפגיעה חמורה של דקירה וחתך באזור החזה השמאלי, כאשר בכתב האישום מדובר על כך שהחתך הגיע עד הצלעות. יש להביא בחשבון כי מדובר באירוע חד פעמי ובדקירה אחת. באשר לתכנון, הנאשם היה מצויד בסכין והוא ביקש מבנות המתלונן הקטינות לקרוא לו, ולאחר מכן אירעה הדקירה. המתלונן לא העיד בעניין זה ולא ברור כיצד הדבר התפתח. לעומת זאת, נטען בשם הנאשם כי הוא היה מצויד בסכין לצורכי עבודתו ולמעשה לא היה תכנון מוקדם לבצע את התקיפה. בהקשר זה יש לזכור, כי מדובר בשכנים שגרים באותו בניין במשך שנים ארוכות, ובשני

אנשים שלמעשה גדלו יחד, וכי היה מדובר בסכסוך על עניינים שוליים יחסית. לפיכך, אינני בטוח כלל שניתן לקבוע שהנאשם אכן תכנן בשלב מוקדם לדקור את המתלונן, וכנראה שהדברים התפתחו בלהט הוויכוח ביניהם. אין ספק, כי הנאשם הבין את חומרת מעשיו ומביע כיום חרטה כנה. אינני סבור שיש לקבל את טענת הנאשם על כי היה במצוקה נפשית כלשהי.

14. בנסיבות אלו, סבורני כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל-5 שנות מאסר בפועל.

15. עוד יש להביא בחשבון באשר לרמת הענישה את עדותו של המתלונן ואת העובדה כי מעדותו עלה שהוא סולח לנאשם לחלוטין, והוא מבקש כי הנאשם ומשפחתו יחזרו להתגורר בבניין; הנאשם דאג לפצות את המתלונן בסכום של 8,000 דנר, שהוא סכום משמעותי, וכן יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם הוא אדם נורמטיבי ואין לו הסתבכות עם החוק, למעט האירוע נשוא כתב האישום.

16. באשר לטענה שיש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה, אינני סבור כי עניינו של הנאשם מצדיק זאת. מדובר אמנם באדם נורמטיבי, אך אין בצד זאת נסיבות מיוחדות כלשהן המצדיקות חריגה ממתחם הענישה לקולא.

17. לפיכך, לאחר שבחנתי את הדברים, סבורני כי יש למקם את הנאשם באזור הרף התחתון של מתחם הענישה אותו קבעתי. לא ראיתי מקום להטיל על הנאשם פיצוי לטובת המתלונן או קנס.

18. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו - 20.8.15-21.9.15.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת פשע מסוג כלשהו. תקופת התנאי תחל מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו הנוכחי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' חשוון תשע"ז, 6 נובמבר 2016, בנוכחות הנאשם ובא כוחו וב"כ המאשימה.

כרמי מוסק, שופט